

מ"ת 58664/02/17 - מדינת ישראל נגד עלאא אבו מגציב, יוסף אבו מגציב, מחמד אבו דבסאן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 58664-02-17 מדינת ישראל נ' אבו מגציב(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 539370/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. עלאא אבו מגציב (עציר) 2. יוסף אבו מגציב (עציר) 3. מחמד אבו דבסאן

החלטה

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של החלטה זו בסוגית ראיות לכאורה.

תמצית כתב האישום

נגד המשיבים הוגש כתב אישום, האוחז 8 אישומים. בעוד משיב 3 מואשם באישום הראשון בלבד, מואשמים משיבים 1 ו-2 (**להלן: "המשיבים"**) בכלל האישומים. כמבואר להלן, עניינו של האישום הראשון שונה משל יתר האישומים.

בחלק הכללי לכתב האישום צוין, בין היתר, כי המשיבים הם קרובי משפחה ותושבי האזור, אשר במועדים הרלבנטיים שהו בארץ שלא כחוק. עובר למועדים הרלבנטיים, קשרו המשיבים קשר עם פאדי אל חטיב (**להלן: "פאדי"**) וכן עם אחר או אחרים שזהותם אינה ידועה, לביצוע התפרצויות לבתים וגניבות רכבים ורכוש מהם (**להלן: "הקשר"**). במסגרת הקשר ולשם קידומו, היה פאדי אמור לקבל לידיו רכבים גנובים מידי המשיבים ולהעבירם למזרח ירושלים, בתמורה לתשלום. עוד נטען, כי במועד הרלבנטי לאישום הראשון, אמור היה משיב 3 להסיע את המשיבים למושב כפר הרי"ף ובחזרה ממנו, לאחר ביצוע התפרצות וגניבה בו. כמו כן צוינו בחלק הכללי מספרי פלאפון שונים שהיו במועדים הרלבנטיים בשימוש המשיבים ופאדי.

לא אפרט את האישומים. נתונים רלבנטיים יובאו בהמשך על פי הצורך והקשר הדברים. באופן בלתי ממצה, אציין כי עניינו של האישום השני בהתפרצות לבית בישוב מישור שממערב לגדרה, בליל יום 19.12.16, וגניבת רכוש ממנו, לרבות רכב. עניינם של אישומים 4 ו-5 בהתפרצויות לבתים בישוב בת הדר, הסמוך לאשקלון, בליל 18.12.16 וגניבת רכוש, לרבות רכב (אישום 4). עניינו של האישום השלישי בהתפרצות לבית במושב שדמה שמצפון-מערב לגדרה, ביום 18.12.16 בשעות הערב (לאחר האמור באישומים 4 ו-5). עניינם של אישומים 6-8 בהתפרצויות לבתים במושב ערוגות, שממזרח לקריית מלאכי, בליל 13.12.16, כמו גם גניבת רכוש ורכבים מהם. על פי הנטען, במרבית המקרים

עמוד 1

אירעו ההתפרצויות בעוד בני הבית לנים בבתייהם. לאור האמור הואשמו המשיבים בכניסות לישראל שלא כחוק, קשירות קשר לפשע, התפרצויות וגניבות- הכל בצוותא. כמו כן הואשמו במקרים הרלבנטיים בפריצות לרכבים וגניבות רכבים, בצוותא.

באשר לאישום הראשון, נטען כי במסגרת הקשר, ביום 9.2.17, לאחר השעה 18:45, הסיע משיב 3 את המשיבים לכפר הרי"ף. המשיבים נעו רגלית בישוב, אך נמלטו מן המקום לאחר שתושביו חשדו בהם. מאוחר יותר אסף משיב 3 את המשיבים ברכבו. בעקבות האמור הוזעק צוות משטרה. ביום 10.2.17, בסמוך לשעה 00:44, זיהה הצוות את הרכב ובו השלשה, כשהוא נוסע בכביש 4 צפונה, בסמוך לצומת "עד הלום". המשיבים החלו נמלטים מן המקום, בד בבד עם ניסיונו של משיב 3 למנוע את מעצרו, לשווא. אחר המשיבים התנהל מרדף רגלי במהלכו נאלצו השוטרים להשתלט עליהם תוך הפעלת כוח. נטען כי משיב 2 נפל אגב בריחתו לתוך תעלה ונחבל בפניו. עוד מפרט האישום את פרטי לבושו של משיב 1, כמו גם ציוד שהחזיק ולרבות שני מכשירי טלפון בהם הסוללה מנותקת. באשר למשיב 2 נטען כי הזדהה בתחנת המשטרה בפני שוטר בשם בדוי "עבדאללה אלשעור". בהתאם, הואשמו המשיבים בקשירת קשר לפשע, נסיבות מחשדות בכוונת פריצה בצוותא, כניסה שלא כחוק לארץ, הפרעה לשוטר והתנגדות למעצר חוקי. משיב 3 הואשם בהסעת תושב זר (האישום בשתי עבירות תוקן לאחת) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

תמצית התשתית הראייתית ויריעת המחלוקת באשר לה

בבקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים, כמו גם בדיונים בפניי ובטיעון כתוב, ציינה המבקשת את עיקרי הראיות נגד המשיבים, ישירות ונסיבתיות גם יחד. אלה כללו ראיות שונות בדבר עצם ביצוע ההתפרצויות (- עובדה שאינה במחלוקת בין הצדדים), צילומי מצלמות אבטחה, איכוני טלפון, האזנות סתר, ממצאי מז"פ ועוד. בנוסף, בהתייחס לאישומים 2 ו-6-8, נסמכת המבקשת על הודעותיו המפלילות של פאדי, כשותף לעבירות. עוד נסמכת המבקשת על שקרי המשיבים בחקירותיהם, שתיקתם החלקית באלה ועוד.

הצדדים חלוקים באשר לכל אחד מנדבכי הראיות הלכאוריות.

מבוא לדין

בחנתי את חומר הראיות כולו, בדגש על הנתון במחלוקת. לא מצאתי להתייחס, פרטנית, לכל טענה שהעלו הצדדים. עם זאת יובהר, כי הקפדתי לבחון כל טענה, באופן מלא. בהתאם התייחסותי לראיות הרלבנטיות ליריעת המחלוקת, בלבד.

הצדדים הציגו טיעונים שנפקות כוחם הן בפן הכללי והן בפן הרלבנטי לאישומים קונקרטיים. יש לבחון את משקלה של כל ראיה, בהתייחס לכל אישום, כמו גם שקילת היחס בין הראיות כולן, האחת למול רעותה. על מנת לפלס את הדרך בפני הקורא, זו תהא דרך הילוכי: תחילה אדרש למושכלות יסוד באשר להוראות הדין, הרלבנטיות לניתוח הראיות. לאחר מכן אבאר את קביעותיי באשר לאישומים, תוך אבחנה בין מערך הראיות הרלבנטי לאישומים 3-5, זה הרלבנטי לאישומים 2 ו-6-8 ולבסוף- אישום 1. כן אתייחס להשפעת קביעותיי בהתייחס לכל אישום או מקבץ אישומים, על מערך

הראיות הכולל.

טיעוניהם הפרטניים של הצדדים יובאו להלן אגב התייחסותי אליהם.

1. מושכלות יסוד

1.1. על ראיות גולמיות ונסיבתיות

מושכלות יסוד הן, כי החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקינן בפירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 **אדניב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13).

כוחה של קביעה זו יפה גם באשר לראיות נסיבתיות. בשלב זה אין בית המשפט עוסק בשאלת דיוקן של אלה לכדי הרשעה, אלא האם מארג אותן ראיות מצליח להגיע לרמה של ראיות לכאורה, הנדרשות לשם מעצר עד לתום ההליכים. לשון אחר- יש לבחון האם קיימת מסכת ראיתית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה**, מיום 21.4.15). במנעד האפשרויות, תיתכן לעיתים אפשרות לפיה הראיות-לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. על בחינת הראיות להיות טבעית ולא רחוקה או מאולצת. על בית המשפט להימנע מכיסוי חסר ראיתי ולמתוח את הפוטנציאל הראיתי מעבר לגבולותיו (בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל**, מיום 25.6.15).

בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה כאן תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה (ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.1.08). בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה.

בחינת כל אחת מן הראיות הנסיבתיות תיעשה על רקע הראיות הנוספות הסובבות אותה (ע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1), 785, 792). ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 **גיל בן גל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד מג(3), 133, סע' 8). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא

נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, מיום 11.11.15).

המשיבים מואשמים בביצוע עבירות בצוותא. בהעדר מחלוקת הנוגעת לסוגיית השותפות כשלעצמה, אמנע מלהתייחס לדיני השיתוף.

1.2. על שתיקת נאשם בחקירה וניצני הודיה מפי משיב 1

ככלל, לשתיקת נאשם במקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, יש נפקות לא רק במישור עילת המעצר, כי אם גם בשלב בחינתן של ראיות לכאורה, באשר השתיקה מחזקת את עמדת התביעה (ראו למשל: בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל, מיום 10.3.11 והאסמכתאות שם). בכל הנוגע להליך העיקרי, יפים לענייננו דברי כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין, בע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (מיום 5.7.2007) לפיהם:

"ככלל, מסופקני אם יש בנמצא שופטים שאינם מייחסים משקל חיזוקי משמעותי לשתיקה. הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפותו, ייכבד וימסור את גירסתו."

שתיקת מי מן המשיבים בחקירתו, עשויה אם כן, לפעול לחובתו בהליך העיקרי. אמנם אין דין שתיקה בחקירה כדין שתיקה במשפט, ועם זאת, אף אם יבחר מי מן המשיבים להציג לראשונה במשפט את גרסתו, תהא זו גרסה כבושה, בעלת משקל מופחת, ככל שלא ינתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה (והשוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל, מיום 27.6.13). אין השתיקה באה בגדר יצירת "יש" ראיתי, בבחינת יש-מאין, אלא כחיזוק לראיות הקיימות- והכל במישור הלכאורי.

באשר לניצני הודיה מפי משיב 1 -

ממזכרו של השוטר נאור משה זאדה, מיום 10.2.17 (מסומן יא בקלסר החקירה הכללי), עולה כי בעת שהשוטר שמר על משיב 1 בתחנת המשטרה, שאלו המשיב האם "הם" ימ"ר ומשהשיב בחיוב, ציין בפניו משיב 1, כי כשיתחרר יפרוץ שוב לבתים "ויפרוץ הרבה". לאחר מכן אמר כי "נפל". משנשאל לכוונתו השיב: "אין מה לעשות..בחיים פעם ככה ופעם ככה אבל לא נורא בכלא יש אוכל, יש סיגריות, יש קנטינה, יעבור צ'יק צ'ק".

ב"כ משיב 1 טענה כי קיים ספק לשיטתה באשר להתנהלות השיחה והבנת הדוברים האחד את האחר. טענה זו נטענה בעלמא, שכן אין היא נסמכת על דבר, זולת טענת הסניגורית לפיה המשיב מתקשה בהבנת עברית. השאלות בדבר השפה בה התנהלה השיחה, יכולת השוטר לשוחח בערבית ועוד כיוצ"ב יובהרו בהליך העיקרי, בהיותן בגדר שאלות מהימנות גרידא. בשלב זה של ההליך ובהסתמך על חזקת התקינות, חזקה על השוטר זאדה כי הדברים אותם העלה על הכתב משקפים את שאירע.

המדובר באמירות ספונטאניות לכאורה, שנאמרו זמן קצר לאחר מעצרו של משיב 1, בגין האירועים מושא האישום הראשון. סבורני כי מהוות הן ראשית הודיה, ולו במישור הלכאורי. יתרה מכך, אף הושמעה כוונה עתידית ברורה "לפרוץ הרבה". עם זאת, אין באמירות אלה כדי ללמד על טיבה של ההודיה והיקף התפרסותה. לא ניתן להתעלם מאמירות אלה, כמחזקות את מערך הראיות לחובת משיב 1, אם כי לא במידה שיש בה כדי להכריע את הכף, באשר לאישום נתון.

1.3. על נפקותם של האיכונים הסולאריים

המבקשת נסמכת על איכונים סולאריים של המשיבים ואחרים, מהם ניתן להסיק לשיטתה על כי המשיבים או מי מהם שהו בזירות העבירות, כמפורט בהמשך.

הסניגורים גורסים, מי באופן מפורש ומי במשתמע, כי אין לסמוך על ראיות האיכון. ב"כ משיב 1 העלתה טענה כללית, לפיה אין בנמצא חוות דעת תקשורת לעניין האיכונים, לרבות מפת אתרים עם מיקומי אנטנות. משכך, אין לדעת אם אתר נתון חולש על זירת עבירה נתונה. זאת ועוד, הראיות מבססות קרבה שאינה גדולה דיה, אלא עולה היא כדי רדיוס המגיע עד כדי 11 קילומטרים מזירות העבירות במקרה מסוים (התייחסותי לטיעון זה תהא גם להלן, באשר לאישום השני ולאחרים). בעניין זה ציינה ב"כ משיב 1 כי נסמכת היא על נתונים שמצאה ברשת האינטרנט (פ' 26.3.17, עמ' 11 שו' 11 ואילך).

ב"כ המבקשת מנגד, הבהירה כי רשומות מוסדיות עתידות להתקבל בימים הקרובים מחברות התקשורת וכי עד כה לא צורפה חו"ד מהנדס תקשורת, בשל עלותה הגבוהה, אך אפשר והדבר ייעשה במסגרת ההליך העיקרי. עוד ציינה התובעת, כי ממילא לא הועלתה כל טענה מפי מי מן המשיבים, כי ייתכן ושהה במקום אחר מן המקום בו נטען כי אוכן.

עוד הפניחה התובעת באופן קונקרטי וכמפורט בהמשך הדברים, לכך כי המדובר במרחקים קצרים יותר מאלה הנטענים ע"י הסניגורית. בעניין זה הפניחה למקבץ מפות "גוגל" המלמדים כאמור. במישור העקרוני, ראה כאמור קבילה (ללא קשר לצד המגיש אותה) ולו במישור הלכאורי, שכן מידע כמותי העולה ממדידת מרחקים על גבי מפות בא ככלל בגדר "ידיעה שיפוטית".

חשיבותה של ראית האיכון הוכרה לא אחת, בפסיקה חוזרת ונשנית. כך למשל, בוססה הרשעה ברצח, תוך הסתמכות על ראית האיכון (ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (מיום 18.1.17) וראו והשוו: ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל (מיום 3.9.15) וכן דנ"פ 7043/15 אבו עסא נ' מדינת ישראל (מיום 17.1.16)).

ראית האיכון היא ראיה נסיבתית. טיבן של ראיות האיכון, עצמתן ומשקלן- כל אלה יידונו במסגרת ההליך העיקרי. יש לזכור כי עסקינן בשלב זה בראיה לכאורית-גולמית. הלכה היא, כי לא במהרה יאווין משקלה של ראיה קיימת, שכן אף לו נמצא כי קיימים פגמים בה- ואיני קובע כך - אפשר ואלה ירופאו בהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4033/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, מיום 18.6.15). כך הדבר מקל וחומר, בשים לב להלכה לפיה אף לו עסקנו בראיה בלתי קבילה- ואין טענה כי כך הדבר בענייננו- על בית המשפט להעריך בהליך זה מהי רמת הסיכוי כי תהפוך לקבילה ולא במהרה יפסלה - ראו בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.05).

דרך הגשת ראיות האיכון היא עניין למותב העיקרי לענות בו. ככל שתבקש המבקשת לעשות כן באמצעות מומחה מטעמה, בית המשפט הוא הקובע האם בא עד בגדר "מומחה" לצורך העניין הנדון שבפניו (קדמי, **על הראיות**, חלק שני, 2009, עמ' 765; וראו גם ע"א 70/88 **פז נ' אלון ואח'**, פ"ד מד(3), 32; ע"פ 436/88 **רבינוביץ' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(1), 553). בהערת אגב אזכיר כי אין חובה כי מומחה יגיש חוות דעת ערוכה כדין מטעמו, כתנאי לקבלת עדותו. מהוראות סע' 20, 25 ו- 27 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971, עולה כי הדין מאפשר הגשת חוות דעת כאמור [- מקבץ סע' אלה מלמד כי ניתן לקבל חוות דעת כתובה, שדינה כדין עדות שבועה ועורכה חשוף לחקירה נגדית - וראו גם: ת"פ (ת"א) 10340/98 **מדינת ישראל נ' זרגריאן** (מיום 1.7.02); קדמי, שם, עמ' 760].

אפשר ולמעלה מן הצורך, אעיר על אף האמור, כי לטעמי עדיפה לעולם הגשת חוות דעת סדורה, וטוב יעשו הצדדים אם יתמכו את טיעוניהם בסוגיות טכניות-מקצועיות אלה, בחוות דעת מומחים. בהינתן המיוחס למשיבים ומשאבי החקירה והמשפט שהוקצו ויוקצו לביור אשמתם, קשה להלום טענה מפי המבקשת בדבר עלות כספית, כמצדיקה אי-הגשת חוות דעת. עוד אציין בהקשר זה, בשים לב לחובת המבקשת להוכיח את אשמת המשיבים מעל לספק סביר, כי לא מן הראוי "לסמוך" על אי העלאת טענה מפי נאשם בחקירתו, כטעם ממשי להימנע מהגשת ראיה רלבנטית.

בנסיבות, קיים קושי בבחינת טיעוני הסניגורית בשלב זה, לעניין חשיבות המרחקים הנטענים ומשמעותם. אמנם, בית המשפט אינו אמור לצמצם את בדיקתו בשלב זה לחומר המפליל בלבד ואולם לא הוצגה בפניי חוות דעת מומחה שיש בה כדי לסתור לכאורה את ראיות המבקשת. אין די בהעלאת הטענה, הנסמכת על מידע מרשת ה"אינטרנט" (- כך באופן כללי) שלא הוצג ואשר מהימנותו ואמינותו אינם ברורים אף לא כעת, במישור הלכאורי (ראו לעניין זה- בש"פ 5899/12 **כנעאני נ' מדינת ישראל**, מיום 22.8.12). ברקע הדברים יש לזכור, על יסוד שנלמד מן הפסיקה, כי קיימת לעיתים תופעה של "נדידת" שיחה מאתר עמוס לאחר- נתון עקרוני המחייב אף הוא התייחסות עתידית מפי הצדדים, בתיק העיקרי, על כל המשתמע מכך.

זאת ועוד. שתיקת המשיבים עת מוטחות בהם ראיות האיכון, כמפורט בהמשך, מחזקת במידת מה את נפקותן. בהקשר זה יוזכר כי משקלו של הסבר שניתן מפי הסניגור, ושלא נמסר מפי הנאשם בחקירתו- זעום עד בלתי קיים (בש"פ 2506/05 **טקשה נ' מדינת ישראל**, מיום 28.3.05). אמנם אין לצפות בהכרח מן המשיבים כי יעלו בחקירתם טיעון בדבר "נדידת אתרים" ואולם ניתן היה לצפות כי יכחישו את נפקות האיכונים או יבארו כל הסבר אחר לזכותם.

לאור האמור, ככלל, ראיות האיכון כשלעצמן באות בגדר ראיות לכאורה לחובת המשיבים. משכך, תיתכן להן משמעות מחזקת, על רקע ראיות לכאוריות נוספות, היכן שקיימות, בהתייחס לכל אישום ואישום. עם זאת, באופן המתיישב עקרונית עם טיעוני ההגנה, יש לזכור כי ראיית האיכון נסיבתית ואין בה כדי ללמד, גם אם תוכח, בהכרח על הימצאות נאשם בבית בו בוצעה התפרצות, אלא בקרבתו.

ההתייחסויות נוספות הנוגעות לסוגיית האיכונים יובאו להלן, בהתייחס לאישומים קונקרטיים.

1.4. טיעונים בדבר מחדלי חקירה

הסניגורים העלו לא אחת טיעונים שעניינם מחדלי חקירה. באופן כללי ובלתי ממצה אציין כי מקומן של טיעונים אלה, ככלל, להתברר בהליך העיקרי (בש"פ 4553/12 **עואודה נ' מדינת ישראל** (מיום 20.6.12), והפסיקה המאוזכרת שם. כך למשל, בעניין מסדרי זיהוי - בש"פ 2323/12 **שמלוילי נ' מדינת ישראל**, (מיום 3.4.12) וכך באשר לטענה בדבר אי עריכת עימות - בש"פ 4211/09 **עליה נ' מדינת ישראל** (מיום 24.5.09)). יוזכר כי רק מחדל העולה כדי גרימת עיוות דין יכול ויביא לזיכויו של נאשם (ע"פ 5633/12 **נימן נ' מדינת ישראל**, פסקה 48, מיום 10.7.13) וכי גם כאן נודעת משמעות ראייתית לשתיקת המשיב בחקירתו ולהעלאת טענות מפי בא כוחו בלבד.

נבחן להלן את הראיות בהתאם לפריזמה האמורה, אותה מתווה הדין.

2. מערך הראיות מושא אישומים 3-5

מערך הראיות מושא אישומים אלה מבוסס על איכונים, האזנות סתר, זיהוי לכאורי של משיב 1 בתיעוד צילומי, דנ"א ועוד וכן שתיקה חלקית של המשיבים בחקירותיהם. בהקשר זה יוזכר כי העבירות מושא אישומים אלה בוצעו לכאורה במהלך אותה יממה- אישומים 4 ו-5 בשעות הלילה ואישום 3 בשעות הערב שלאחר מכן.

2.1 אישום 3

2.1.1 זיהוי משיב 1 בסרטון

הלכה היא, כי אמינותו של זיהוי נבחנת על פי אמינות העד המזהה ועל פי מהימנות הזיהוי כשלעצמו. אמת המידה הראשונה בוחנת את האמינות הכללית של העד המזהה ביחס לאירוע הפלילי כולו ולנסיבותיו, את נכונותו לספר אמת ואת יכולתו לדייק בפרטים. אמת המידה השנייה בוחנת את מהימנותו של הזיהוי, קרי- האם ניתן לסמוך על זיהויו של החשוד על-ידי העד, אם לאו. בחינה אחרונה זו נעשית במנותק מן הבחינה הראשונה, והיא מתמקדת בבחינת מהימנותו של העד בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. הטעם לכך הוא הרצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק (ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 17.6.13)).

על פי טענת התביעה, נצפה משיב 1 בסרט אבטחה (ראו מסמכים ב'-ח' בחוצץ הרלבנטי). המשיב נצפה לכאורה בתמונות הצבעוניות (מסומן ד), בחלק מן התמונות הנספחות לדו"ח השוטרת ישועה (מסומן ה), בדיסק ובמזכרו של השוטר שריקי מיום 20.2.17 (מסומן ח), לרבות תמונת המשיב שצולמה ביום מעצרו. ממזכרו של השוטר יוחאי כהן, מיום 21.2.17 (מסומן ג) עולה כי צפה בסרטון והציגו בפני המשיב, בחקירתו מיום 20.2.17. מסקנת השוטר היא כי הדמות הניבטת בסרטון, שצולם יומיים קודם לזיהויו בחקירה, היא דמותו של משיב 1.

ב"כ המשיב 1 חולקת על כי דמותו היא הניבטת מן התיעוד הצילומי.

אף אם זיהוי פני נאשם בסרט אינו קל או מיטבי, ככלל, עדיין ניתן לזהותו גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו, מעבר לפניו: הליכתו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחיו; אפו; מבנה גופו ועוד. טוב היה לו פירט החוקר במזכרו, האם הזיהוי נעשה על בסיס תווי פנים, על בסיס צורת הליכה, על בסיס לבוש או על בסיס מאפיינים נוספים (השוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל (מיום 27.6.13)). עם זאת, הזיהוי מהווה ראיה לכאורית וממילא תיבחן מהימנותה בהליך העיקרי. בנסיבות, חזקה היא כי אין חשש לאמינות העד המזהה, אך זאת בשים לב כי המדובר בזיהוי שבחדר החקירות ולא בזירה.

גם בהינתן כי שופט רואה את הנאשם, דרך כלל, בעוד האחרון ישוב באולמו, עצם העובדה כי השופט אינו מזהה על פי מראה עיניו את הנאשם, בוודאות, כמי הנצפה בסרט, אינה מלמדת על כי אין להגיע למסקנה כזו (ע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.5.10)).

צפיתי במשיב באולמי במהלך הישיבות.

שאלת זיהוי של המשיב תיקבע ע"י המותב שישמע את התיק העיקרי ומכאן החשיבות גם להתרשמותו הישירה של אותו מותב, בין היתר, ממראה עיניו. משכך, התרשמותי שלי מן המשיב באולמי ומצפייה בסרט כפופה, בשינויים המחויבים, למהותו של ההליך שבפניי. לשון אחר: אני מבקש או מתיימר לקבוע מסמרות בשאלת זיהוי המשיב, בעצמה הנדרשת לשם הרשעתו בפלילים. אמת המידה הנדרשת בשלב זה של בחינת ראיות לכאורה, היא האם בחינת התייעוד הצילומי מתיישבת באופן סביר עם האפשרות כי הדמות הניבטת מהן היא דמות המשיב, או שמא ניתן כבר עתה לשלול סבירות זו (כגון בשל פערים ניכרים בגובה, או במשקל- בכפוף למועד הצילום; פער ניכר בגון העור ועוד כיוצ"ב סימנים על פי השכל הישר וניסיון החיים).

ככלל, אין עדיפות להתרשמות השוטר - או כל אדם אחר - מן התייעוד הצילומי, על פני התרשמותי הישירה ממנו. ככל שבכל זאת תיתכן משמעות מסוימת להתרשמות החוקר, נובעת היא מכך כי "זמן החשיפה" שלו למראה פניו של המשיב ארוך יותר משמעותית מזה של בית המשפט. מנגד, יש לזכור כי אין לחוקר היכרות מוקדמת עם המשיב וכי תיתכן בליבו הטיה, ולו בלתי מודעת, נגדו.

התרשמותי היא כי קיימת אפשרות סבירה לפיה אכן הדמות הניבטת בתייעוד הצילומי לעיל היא דמותו של המשיב. לאור כל האמור, יש ליתן לתייעוד הצילומי ולזיהוי החוקר את המשיב, משקל במנין שיקוליי, וזאת בזירות הנדרשת, כראייה לכאורית לחובת המשיב, לפיה ביצע את ההתפרצות מושא אישום זה.

2.1.2 איכנו של משיב 2

על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, השתמש משיב 2 במועדים הרלבנטיים בטלפון נייד שמספרו מסתיים בספרות 331. אין חולק כי טלפון זה אוכן ביום 18.12.16 בשעה 17:51, "ב"באר יעקב". יוזכר כי על פי האישום בוצעה ההתפרצות בשעה 19:00 או בסמוך לכך. לא הובאו בפני נתונים באשר למיקום האתר הרלבנטי וריחוקו בקו אווירי מזירת העבירה. המעט שאציין, על מנת לקבל תמונה ראשונית- כללית הוא, כי מרחק הנסיעה בין הישוב באר יעקב

לשדמה נאמד בכ- 30 ק"מ זמן הנסיעה המוערך הוא פחות ממחצית השעה (כך על פי בדיקה ב"גוגל"). בהינתן כי האיכון רלבנטי למועד שקדם בכשעה לערך ממועד ביצוע ההתפרצות, המדובר לכאורה בראיה נסיבתית, לא מדויקת, המחזקת את מערך הראיות לחובת משיב 2, באופן המלמד על קרבתו היחסית לזירה ועל כי האפשרות כי נכח בה מתיישבת עם הנתונים הנ"ל.

אפשרות זו מתחזקת במידת מה, לאור זיהוי של משיב 2 כדובר בשיחות מאוחרות יותר: משיב 2 זוהה כדובר בטלפון הנ"ל, ככל שהדבר נוגע לשיחות מס' 27 ו- 38-40 מעמדה 201182/16 (ראו מזכר השוואת קול מיום 15.2.17, מאת השוטר אלעזמה, המסומן מ' בחוצץ הרלבנטי שבקלסר "שדמה ומישר"). ב"כ משיב 2 מסכים, במישור הלכאורי, כי אכן מרשו הוא הדובר כאמור (פ' עמ' 18, שו' 17).

שיחה 27 התקיימה לכאורה ביום 18.2.16, בשעה 2:55, קרי- סמוך למועד ביצוע המיוחס באישום מס' 4. שיחות 38-40 התקיימו לכאורה ביום בסמוך לשעה 5:42, קרי- סמוך לאחר ביצוע המיוחס באישום מס' 5 (משיב 2 מזוהה בתמליל כ"גבר").

שיחות אלה בעלות תוכן מפליל, כמפורט להלן, בהתייחס לאישומים 4 ו-5.

2.1.3 גרסאות המשיבים בהתייחס לאישום 3

משיב 1 הכחיש בחקירתו מיום 10.2.17 כי נכח בשדמה בחודשים האחרונים. בחקירה מיום 15.2.17 לא שלל את האפשרות כי היה במקום. בחקירתו מיום 20.2.17 הכחיש כי דמותו היא שניבטת בסרט ובהמשך שמר על זכות השתיקה (שו' 163-178), גם כאשר הוצגו בפניו השיחות, לרבות שיחה 27 הנ"ל (שם, שו' 120 ועד 156).

משיב 2 מסרב בחקירתו מיום 22.2.17 לאשר או לשלול את האפשרות כי נכח בשדמה. בחקירתו מיום 20.2.17, בהתייחס לשיחה 27 נמנע מלאשר כי הוא הדובר בה (שו' 122 עד 137).

2.2 אישומים 4 ו-5

כאמור לעיל, עניינם של אישומים אלה בהתפרצויות לבתים בשוב בת הדר- שתיהן בשעות הלילה של יום 18.12.16 (בטרם קרות האירועים מושא האישום השלישי). מערך הראיות הרלבנטי ליריעת המחלוקת משותף לשני האישומים.

נטען כי ההתפרצות מושא אישום 4 אירעה בין השעות 1:00 ל- 4:30 לערך, ואילו ההתפרצות מושא אישום 5 אירעה בשעה לא ידועה אך עובר לשעה 4:00.

2.2.1 איכוני המשיבים בזירות ההתפרצויות ובקרבתן

כאן המקום להעיר כי לשיטת המבקשת, כמתואר בחלק הכללי לכתב האישום, השתמש משיב 1 ב"טלפון מבצעי",

המסתיים בספרות 025. ב"כ משיב 1 אינה חולקת על כי קיימות ראיות לכאורה לפיהן אכן המדובר בטלפון של המשיב (פ' 26.3.17, עמ' 11 שו' 22-24. הדובר בשיחות 27 ו-32 הוא משיב 1 - כך על פי מזכר השוואת קול מיום 22.2.17, מאת השוטר אלעזמה, המסומן לט בחוצץ הרלבנטי שבקלסר "שדמה ומישר").

מכשיר הטלפון הנייד שבשימוש משיב 1 (סיומת 025), מאוכן באשקלון ובמושב גיאה, בליל ההתפרצויות, בין השעות 2:53 ועד 5:44. מכשיר הטלפון הנייד שבשימוש משיב 2 (סיומת 031) מאוכן בבת הדר, בליל ההתפרצות, בין השעות 2:46 ועד 5:44. עיון במפה מעלה כי בת הדר וגיאה ואשקלון, סמוכים גיאוגרפית מרחק דקות נסיעה בין האחד לאחר.

טווחי הזמנים בהם אוכנו שני המכשירים, הדומים עד כדי זהות, כמו גם קרבתם הגיאוגרפית לזירת ההתפרצויות, מהוות לטעמי ראיות נסיבתיות בעלות עצמה, לחובת המשיבים.

יתרה מכך, ראיות אלה מתחזקות לאור תוכן המפליל לכאורה של שיחות, אגב ביצוע ההתפרצויות ולאחריהן.

2.2.2 שיחות בעלות תוכן מפליל

על פי האמור בכתב האישום, שיחה 27 התקיימה בין המשיבים בשעה 2:55 ובה הנחה לכאורה משיב 1 את משיב 2 כיצד לפגשו, באמרו כי עליו להתקרב לגשר, "כדי שנילך לדירות" ואילו משיב 2 אישר כי הוא מתקדם לעברו. לאור העימות באשר לשעת ההתפרצות מושא אישום 4, סביר כי השיחה התקיימה בטרם ההתפרצות אך אפשר וגם לאחריה. בכל מקרה, המדובר בטווח זמנים קרוב למועד אותה התפרצות.

השיחה נערכת לכאורה סמוך לאחר תחילת מועד איכונם של שני הטלפונים, כמפורט לעיל - נתון נסיבתי נוסף, המדבר בעד עצמו.

נטען כי בשעה 4:22 הקימה המשטרה מחסום יזום על כביש 4, על מנת לאתר את רכב הסקודה הגנוב, מושא אישום 4. נהג הרכב הבחין במחסום, ביצע פניית פרסה והחל לנסוע בניגוד לכיוון התנועה, על כביש 4 דרום. נערך מרדף רכוב ורגלי אחר הרכב אך המשיבים הצליחו לברוח רגלית. בהמשך, בשעה 5:28 לערך, שוחח משיב 1 טלפונית עם אחר, שזהותו אינה ידועה, באמצעות המכשיר שברשותו (025).

לכאורה, המדובר בשיחה 32, בה שואל משיב 1 את האחר האם יוסף (- שמו הפרטי של משיב 2) התקשר אליו (-אל האחר). משיב 1 נענה ע"י האחר בשלילה. בהמשך מספר משיב 1 כי היה עליהם "מרדף אחו שרמוטה".

דקות ספורות לאחר מכן, בשעה 5:42 לערך, מתקיימת לכאורה שיחה 38, בין המשיבים (כמפורט בסע' 10 לעובדות האישום הרביעי). בשיחה זו מברך משיב 1 את משיב 2 על שהצליח לברוח, השניים מתעניינים איש במיקומו של האחר ומשיב 1 מספר למשיב 2 כי "הם" בדרכם אליו. שיחות 39 ו-40, הסמוכות במועדיהן האחת לרעותה ושתיהן לשיחה 38, אינן מותרות מקום רב לספק באשר לתוכן. גם משיחה 40 עולה לכאורה כי לבד מן המשיבים נוכחים בזירה

מעורבים בלתי תמימים, נוספים.

2.2.3 ראיית דנ"א לחובת משיב 1

אין חולק כי ברכב הסקודה הגנוב, מושא אישום 4, נמצאו פריטים שונים, לרבות מברג ועליו דנ"א של משיב 1. אכן, כפי טיעון ב"כ משיב 1, יש לנקוט משנה זהירות כאשר עסקין בראיית דנ"א המצויה על גבי חפץ ניד. על אף האמור, המדובר בראיה נסיבתית בעלת עצמה לחובת המשיב.

2.2.4 גרסאות המשיבים בהתייחס לאישומים 4 ו- 5

משיב 1 עבר מהכחשה כי היה אי פעם בבית הדר, לאפשרות כי עבד שם. המשיב שמר על זכות השתיקה עת הוטח בו כי ביצע את המיוחס לו (הודעתו מיום 20.12, שו' 90 ואילך) וכך גם באשר לראיית הדנ"א ובאשר לשיחות בעלות התוכן המפליל לעיל.

משיב 2 הכחיש בחקירותיו ביצוע עבירות, כמו גם את זיהויו כדובר בשיחות.

2.3 מסקנות באשר לאישומים 3-5

באשר למשיב 1 - קיים מקבץ ראיות נסיבתיות בעלות עצמה, לפיהן ביצע את המיוחס לו באישומים 4-5 וכי ביצע בנוסף את המיוחס לו באישום 3, לאור זיהויו הלכאורי, המהווה ראיה ישירה.

באשר למשיב 2 - קיים מקבץ ראיות נסיבתיות המלמד על כי ביצע את המיוחס לו באישומים 4 ו-5. הראיות נגדו מושא האישום השלישי נסיבתיות וחלשות יותר ביחס לראיות שלחובת משיב 1 באותו אישום, וביחס לראיות נגדו, מושא אישומים 4 ו-5. עם זאת - קיימות ראיות כאמור, ומתחזקות הן לאור עצמת הראיות באישומים 4 ו-5.

בכל הנוגע לראיות הנסיבתיות, העמידה המבקשת לחובת המשיבים מארג ראיות נסיבתיות לא מבוטל, המביא להסקת מסקנות מפלילות, בשים לב למשקלן המצטבר. לא מצאתי בהסברי המשיבים - היכן שהיו - וכמובן שלא בשתיקותיו של משיב 1, כי היה בהם כדי להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, שיש בו לסתור את ההנחות נגדם (- השלב השלישי מושא המבחן התלת שלבי לעיל). יש לזכור כי גם ספק סביר צריך ויהא מעוגן בראיות (ראו למשל - ע"פ 3914/05 **אלחרר נ' מדינת ישראל**, מיום 10.11.08).

עוד אציין, כי הראיות לחובת המשיבים מושא יתר האישומים, כמפורט להלן, מתיישבות עם מסקנותי אלה ואף מחזקות אותן.

לאור כל האמור מסקנתי היא כי מערך הראיות הכללי לחובת משיב 1 מבוצר יותר מזה שלחובת משיב 2. עם זאת, בהתייחס לשני המשיבים, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם באישומים 3-5.

3. מערך הראיות מושא אישומים 2, 6, 7 ו- 8

כאמור מעלה, עניינם של אישומים 2-8 בעבירות שבוצעו בדצמבר 2016, פחות משבוע בטרם אישומים 3-5 ובעוד אירועי האישום הראשון התרחשו מספר שבועות לאחר מכן.

מערך ראיות זה נסמך על עדותו של פאדי וראיות המחזקות לכאורה את גרסתו המפלילה.

3.1 גרסתו המפלילה של פאדי

פאדי נעצר ביום 19.12.16 לפנות בוקר, בעקבות האירועים מושא האישום השני (ראו דו"פ מאת נדב יוסף, מן המועד האמור, מסומן ה' בקלסר "שדמה ומישר" וכן המסמכים ח', י' ו- יב, שם). את גרסאותיו מסר בדו"ח תשאול ומזכר (מסומנים מב ו-מד, שם) כמו גם במספר הודעות (מן המועדים 19.12.06, 20.12, 22.12, 14.2.17, 16.2.17 ו- 20.2.17).

בהודעתו הראשונה מסר פאדי כי "אנשים" אמרו לו לקחת את רכב הקיה הגנוב, מושא האישום השני. התקשר אליו אדם בשם "אמג'ד", אשר שוחח איתו מטלפון נייד שמספרו מסתיים בספרות 025 (-כאמור מעלה, המדובר בטלפון שאין חולק כי היה בשימוש משיב 1). לדבריו, אותו אמג'ד התקשר אליו בשעה 2:00 ואילו הרכב נמסר לו כשעה לאחר מכן, על מנת שיעבירו לירושלים, תמורת 1,000 ₪.

בהודעה מיום 22.12.16 חזר על האמור והוסיף תיאור של אמג'ד: גובה 1.78 מ', כהה עור יותר ממנו, רז ובעל זיפים/זקן. עוד מסר כי פגש אותו שלש פעמים ויתכן כי הוא מכנה עצמו גם בשם רזאווי (על פי ידיעתי השיפוטית משמעות השם בערבית היא "עזתי"). לדבריו יוכל לזהות את אמג'ד בתמונה. כן טען כי היה עימו אדם נוסף "שמן נמוך". בהמשך ציין כי באותה שיטה הסיע גם רכב פג'ו.

בהודעה ("פתוחה") מיום 14.2.17 ציין כי אדם בשם פיראס הוא ששלח אותו, וכי בהתייחס לאירוע מושא האישום השני, אמג'ד היה עם בן דודו, שאת שמו אינו מכיר.

במסדר זיהוי תמונות מיום 15.2.17, לא זיהה פאדי את משיב 1, ותחת זאת הצביע על תמונת אחר, לא מעורב (ראו דו"ח מסדר, מסומן לא', בקלסר "שדמה ומישר"- חוצץ דו"חות, וכן מזכר גיל טל, המסומן לב').

ממזכרו של ליאור זוהר (מפקד הימ"ר), מיום 15.2.17 (מסומן ח' בקלסר "בת הדר וערוגות"), עולה כי נערכה שיחה בין זוהר והקמ"ן לפאדי. בשיחה זו אמר פאדי כי "אתמול" נערך לו מסדר זיהוי תמונות, אך כשראה את התמונות התבלבל וכי קשה לו לזהות על פי תמונות. פאדי ביקש שיערך מסדר "חי". את החשוד שמסר לו את הרכב ביום המעצר (19.12.16- קרי: האישום השני), הוא "מכיר היטב" וכי הנ"ל מסר לו רכבים "לפחות ב- 12 מקרים". עוד ציין פאדי כי החשוד ערבי ויש לו "בן דוד קבוע שהוא בן דוד שלו מעזה". בסיפא הדברים צוין כי "כמה ימים לפני המעצר קיבל מאותו אדם 3 רכבים גנובים פיג'ו אדומה אותה קיבל סמוך לכביש 6 ועוד 2 רכבים סיטרואן לבנה ומיצובישי כסופה" (- הם הרכבים מושא אישומים 6-8).

בהודעה מיום 16.2.17 שב פאדי וחזר על שמסר עוד בחקירתו הראשונה, והוסיף כי אמג'ד אינו גבוה, צבע עורו דומה לשלו (של פאדי), מבנה רזה ובעל זקן "חפיף פחות ממני". דיבורו כשל בדואי והוא ראה אותו "הרבה יותר מ- 20

פעמים". הכירו ביניהם פיראס מרמאללה ואחמד. קיים גם אדם בשם סמאריש. במקרה אחר העביר סיטרואן לבן, מיצובישי כסן, ופג'ו אדום, שנמסרו לו ע"י אמג'ד. פאדי שב וציין כי אמג'ד והאחר הם בני דודים וכי אינו מכיר את שם האחר. כשנשאל האם הוא מכיר את האחר השיב: "הוא כל פעם עם אמג'ד בשתי הפעמים הם הביאו לי את הרכב". תיאור האחר הוא נמוך, לא שמן ולא רזה וצבע פניו קצת לבן. ראה אותו רק בלילה (ש' 155-168). בהמשך מוצגת לפאדי תמונה של משיב 1 אך הוא אינו מזהה אותו. כשמוצגת לו תמונת משיב 2 הוא טוען כי מדובר באדם הדומה לאמג'ד.

בהודעה מיום 20.2.17 שב פאדי וחזר על כך כי קיבל מאמג'ד ובן דודו שלשה רכבים וכי הטלפון שמסתיים בספרות 025 בשימוש אמג'ד. פאדי ציין כי הוא חושב ששמו של האדם המכנה עצמו אמג'ד הוא יוסף (- קרי: שמו הפרטי של משיב 2) וכי שמו של האחר שהיה עימו הוא עלא (קרי: שמו הפרטי של משיב 1) וכי הוא "יודע שהוא בתא למטה, (כ) שהורידו אותי לתא מעצר ראית על השולחן של היומנאי תמונה שלו וזיהיתי שזה עלא". עם זאת הוסיף כי הוא מסרב להצביע על תמונה (ש' 13-3). בהמשך אישר כי אותם שניים- אמג'ד ובן דודו הם אלה שמסרו לו את רכב הקיה (אישום 2) והם שמסרו לו את שלשת הרכבים הנ"ל (מושא האישומים 6-8). הרכבים הועברו לירושלים בסיוע ארבעה, במאזדה אדומה, כשהוא (פאדי) נוהג ברכב מלווה (שם, ש' 13-33). בהמשך החקירה מזהה פאדי את עצמו בהאזנות, בשיחות עם פיראס ואמג'ד ומאשר כי כינויו הוא "פופו".

במזכרו של יוסי שריקי מיום 22.2.17 (מסומן סה בקלסר חומר חקירה כללי) צוין כי לאחר חקירתו הנ"ל של פאדי, בעקבות אמירתו כי זיהה תמונה של "עלא", מבהיר השוטר כי באותו יום הובא משיב 1 לתחנה. לבקשת התובעת לברר איזה תמונה הייתה אצל היומנאי, מבהיר הוא כי המדובר בתמונה הנלווית לטיפול בחשוד משך כל תקופת המעצר ומצורפת למסמך "בקשה להעברת/קליטת עצור". משכך יתכן כי פאדי ראה תמונה זו (טופס הבקשה עם התמונה מצורף למזכר).

ממזכרו של יוחאי כהן מיום 23.2.17 (מסומן סו, שם), עולה התמונה שהייתה בעת הרלבנטית ביומן התחנה היא תמונתו של משיב 1.

מהודעת משיב 1 מיום 20.2.17 עולה כי לדבריו הוא אינו מכיר את פאדי ואינו מזהה את תמונתו (שם, ש' 13-17).

מהודעת משיב 2 מיום 20.2.17 (ש' 22) והודעתו מיום 22.2.17 (ש' 64-65) עולה כי גם משיב 2 מכחיש כל היכרות עם פאדי.

3.2 מסקנות העולות מעדות פאדי

פאדי הואשם בת"פ 59543-12-16 (שלום, רמלה) בגין המיוחס לו באירועים מושא האישום השני, הורשע וממתין בעת הזו לטיעון לעונש בעניינו. בנוסף, הואשם פאדי בת"פ 60625-02-17 (שלום, רחובות) בגין המיוחס לו באירועים מושא האישומים 6-8 דלעיל.

אין חולק כי בהיותו שותף, נדרשת עדותו חיזוק ראייתי. אין החיזוק חייב להתייחס לזהות השותף המופלל, אלא די כי

יתמקד בפרט רלבנטי לעדות (ע"פ 6147/92 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, פד מח(1), 62 (9.12.93) - אך ראו גם את דעת המיעוט באותה הלכה). עם זאת, יוער כי בניגוד למחלוקת בעניינו, הרי שבעניין כהן הנ"ל לא היה כל ספק בדבר זהותו של השותף המופלל, בעדות השותף המפליל.

לא נטען כי פאדי בא בגדר עד מדינה או עד מדינה-לשיטתו. ב"כ המשיבים לא העלו כל טענה לפיה פאדי הפליל את מרשיהם הפללת שווא, בכוונת מכון, או כי יש לו מניע לעשות כן. בהקשר זה יש לזכור כי לגרסת המשיבים אין להם כל היכרות עם פאדי. עם זאת טיעונם המרכזי של הסניגורים הוא, כי קיימת חולשה אינהרנטית בגרסאותיו, ככל שהדבר נוגע לזיהוי מרשיהם כמי אשר ביצעו את המיוחס להם בכתב האישום.

בהודעות פאדי קיים אלמנט של שינוי והתפתחות, כמו גם סתירות מסוימות שעלו בדבריו באשר לכמות הפעמים בה פגש את אמג'ד, ובאשר לתיאורו החיצוני את שותפו העזתי של אמג'ד. מידת שיתוף הפעולה של פאדי גברה בהודעותיו המאוחרות יותר. עם זאת, הקו המרכזי בדבריו נותר בעינו, ככל שהדבר נוגע לקיומו של "אמג'ד" ובן דודו העזתי; לכך כי הטלפון שמסתיים בספרות 025 משויך לאמג'ד; לכך כי אמג'ד ובן דודו "מגיעים" יחד וכי אותם שניים הם שפעלו כמתואר לעיל, באישום 2 כמו גם באישומים 6-8.

תחילה לא זיהה פאדי את משיב 1, הן במסדר זיהוי התמונות והן בחקירה ביום המחרת. עוד טען באותה חקירה, משהוצגה לו תמונת משיב 2, כי הוא דומה לאמג'ד. בשלב מאוחר יותר ציין כי הוא חושב ששמו האמיתי של אמג'ד הוא יוסף (שמו של משיב 2) וכי שם האחר שהיה עימו הוא עלא (שמו של משיב 1). בשלב זה ציין זיהוי ספונטאני- לכאורה של תמונת משיב 1- אותה ראה אצל היומנאי, אך סירב לאשש או להפריך את האמור, בהצבעה על תמונה.

העולה מן האמור כי פאדי מפליל את משיב 1. עם זאת, הפללה זו אינה מיטבית, באשר ברור כי למצער קיים בלבול בקרבו, לפחות בזמן מסוים, בין משיב 1 לשותפו; כי זיהוי המאוחר את המשיב עומד בסתירה לאי זיהוי קודם לכן ולאי נכונותו לשתף פעולה באופן מלא עם החוקרים בסוגיה זו.

ב"כ משיב 1 העלתה טיעונים שונים ותמיהות, המלמדות לשיטתה על חולשת הזיהוי. כך באשר לאי- הזיהוי במסדר הזיהוי ולהתנהלות לא תקינה של המשטרה, לשיטתה, אשר תועדה לבקשתה במזכרו הנ"ל של גיל טל. עוד הפנתה לכך כי לא נערך "מסדר חי" וכי לא ברור מדוע תוכן השיחה בין מפקד הימ"ר לפאדי לא תועד בהקלטה, אף לא בחקירה מאוחרת (בנוסף לכך כי מסדר הזיהוי לא נערך ביום האתמול, כמצוין במזכר). הסניגורית הצביעה על כך כי פאדי זיהה לכאורה אצל היומנאי את תמונת המשיב, על אף שלא זיהה את תמונותיו במסדר התמונות ובחקירתו ביום המחרת.

טיעוני הסניגורית בעלי משקל וראויים לבירור. הליך זיהוי של פאדי את משיב 1 אינו נקי מתמיהות, כמו גם עצם נכונותו לזהות כאמור, שנעה בין בקשה לקיום מסדר חי לבין חוסר רצון לשתף פעולה. עם זאת סבורני כי במישור הראיות הלכאוריות אין בטיעוני ההגנה כדי לבסס חולשה ראייתית. דינה של סוגיית מהימנות הזיהוי להתברר במסגרת ההליך העיקרי. במישור הראיות הגולמיות, עסקינן בזיהוי ספונטאני לכאורה של פאדי את המשיב 1, על פי תמונה, כמי שהיה אחד מאותם שניים אשר מסרו לידיו את הרכבים מושא האישומים 2 ו- 6-8. קביעה זו נכונה לכאורה, ללא קשר לשאלה

האם בלבל פאדי בין שמותיים של השניים, בהינתן כי לשיטתו השניים תמיד יחד, ובהינתן כי משיב 2 אכן עזתי. חיזוק מסוים לדבר קיים לכאורה בכך כי גם לשיטת פאדי, "אמג'ד" הוא כינוי, בעוד כינוי אחר של אותו אדם הוא "רזאווי" - קרי-עזתי.

ב"כ משיב 2 ציין, כי אין ראייה הקושרת בין פאדי למרשו, זולת ציון העובדה כי מדובר בבן דודו העזתי של משיב 1. תיאורו של פאדי את המשיב כ"נמוך ושמן" אינו מתיישב עם משיב 2 (בחקירה מיום 16.2 תיאר דמות של "נמוך", "לא שמן ולא רזה" - נתון המתיישב יותר עם המשיב). עוד עמד הסניגור על כך שלא נערך מסדר זיהוי. כן העלה סברה כי פאדי התבלבל בין מרשו למעורב אחר שנחקר - יוסף נסראללה וציין כי משיב 2 לא אוכן בזירה עם משיב 1.

בשלב זה אציין כי אכן פאדי הוא היוצר זיקה ראייתית בין המשיבים, כמפורט לעיל. טיבה של אותה זיקה ראייתית יבחן גם לאור החיזוקים הקיימים לעדות פאדי.

3.3 חיזוקים לעדות פאדי

מהימנות גרסתו של פאדי מחוזקת לכאורה, בראיות אלה:

א. בהתייחס לאישום השני - האזנות סתר, שעניינן שיחות בין פאדי למשיב 1 (- שיחות לטלפון המבצעי שלכאורה בחזקת משיב 1, כאמור מעלה). בשיחות אלה מכווין פאדי את הגעת משיב 1 לאזור גדרה [שיחות 75 (המופיעה בעמדה אחרת כ- 417), 76 (המופיעה בעמדה אחרת כ- 415), 417 ו- 419].

ב. כנ"ל - שיחה 409, בה מוסר אחר לפאדי את הטלפון של "אמג'ד" - הוא הטלפון שבחזקת משיב 1).

ג. שיחות 128 ו- 148 (פחות משעה לאחר שיחה 128), בהן משוחח משיב 1 עם אחר ושואל אותו האם התגלו.

ד. בהתייחס לאישום השני - איכונים - מכשירו של **משיב 1** מאוכן במועצה האזורית גדרות עשרת ובגדרה, בליל ביצוע העבירות, בין השעות 1:36 ועד 3:22.

מכשירו של **משיב 2** (331) מאוכן במושב עשרת.

ה. בהתייחס לאישומים 6-8 - פרטים מוכמנים - פאדי ידע למסור פרטים מוכמנים באשר לסוגי הרכבים הגנובים, מושא אישומים אלה, אשר נמסרו לו ע"י אותם שניים (-לכאורה-המשיבים).

ו. בהתייחס לאישומים 6-8 - איכונים - משיב 1 מאוכן במושב ינון, הסמוך לערוגות, בליל 13.12.16, בין השעות 2:08 ל- 5:11.

ז. בהתייחס לאישומים 6-8 - שיחות מליל ההתפרצויות בין פאדי למשיב 1.

ח. בהתייחס לאישום 6 - פלט מעברים מעלה כי הרכב הרלבנטי הגנוב (פז'ו) נסע בכביש 6 בשעה 5:46

(מזכר אלכס גור לב מיום 19.2.17 והפלט המצורף).

3.4 גרסאות המשיבים

משיב 1 - בהתייחס לאישום השני- שומר על זכות השתיקה כשמוטח בו חשד ההתפרצות, כמו גם ראיית האיכון וכמו גם השיחות הרלבנטיות. בהתייחס לאישומים 6-8 - שומר על זכות השתיקה כשמוטחים בו החשדות בדבר התפרצויותיו לכל אחד מן הבתים הרלבנטיים, וכן כשמוטחת בו גרסת פאדי.

משיב 2 - שומר לכל אורך הדרך על הכחשות ושתיקות חלקיות-למעשה.

3.5 מסקנות באשר לתשתית הראייתית מושא אישומים 2 ו- 6-8

בהינתן כל המפורט מעלה, כמו באשר לאישומים 3-5, מערך הראיות נגד משיב 1 מבוצר יותר ביחס לזה שלחובת משיב 2. מערך הראיות נגד משיב 2 דל יותר.

נמצא כי ככלל, ליבת גרסתו של פאדי אכן מחוזקת באופן משמעותי בראיות איכונים, האזנות סתר, ידיעת פרטים מוכמנים ופלט כביש 6.

באשר למשיב 1 - על אף התמיהות והקשיים העולים מאופן זיהויו של פאדי משיב זה, ראיות החיזוק מלמדות כי אכן כך הן, כשמן, מחזקות את המערך לחובת המשיב, בכל הנוגע למעורבותו במיוחס לו.

המצרף שבין זיהויו של פאדי את משיב זה, על אף כל הקשיים הלכאוריים העולים ממנו, לבין יתר הראיות האובייקטיביות, מלמד על קיום ראיות לכאורה לחובת משיב זה, באשר לכל המיוחס לו בכתב האישום. חולשת הזיהוי, ככל שקיימת, מאוינת במידה רבה ע"י ראיות החיזוק האובייקטיביות. מסקנות אלה מתחזקות לאור שתיקתו הרועמת בחקירה, ביחס לליבת המיוחס לו.

באשר למשיב 2 - מערך הראיות נגדו מושתת על זיהויו המשתמע של פאדי אותו (בהינתן כלל האמור לעיל ובדגש על הטיעון לפיו בן הדוד העזתי נכח תמיד עם משיב 1) וכן על ראיית האיכון.

קיימות אם כן ראיות ישירות ונסיבתיות המסבכות את המשיבים. בכל הנוגע לראיות הנסיבתיות, העמידה המבקשת לחובתם מארג ראיות לא מבוטל, המביא להסקת מסקנות מפלילות, בשים לב למשקלן המצטבר. כמו באשר לאישומים 3-5 לעיל, לא מצאתי בהסברי המשיבים- היכן שהיו- וכמובן שלא בשתיקותיו של משיב 1, כי היה בהם כדי להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, שיש בו לסתור את ההנחות נגדם.

לאור כל האמור מסקנתי היא כי מערך הראיות הכללי לחובת משיב 1 מבוצר יותר מזה שלחובת משיב 2, משמעותית. עם זאת, בהתייחס לשני המשיבים, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם באישומים 2, וכן 6-8.

4. אישום 1

4.1 קביעות באשר למשיבים 1 ו- 2

אישום זה רלבנטי כאמור בעניינם של המשיבים ומשיב 3 גם יחד. נפתח בעניינם של המשיבים.

כאמור בכתב האישום, האירועים מושא האישום הראשון נחלקים לשניים: בחלק הראשון, ביום 9.2.17, לאחר השעה 18:45 לערך, שהו המשיבים בכפר הרי"ף, לאחר שמשיב 3 הסיעם למקום. בהמשך נמלטו מן המקום לאחר שתושביו חשדו בהם. החלק השני רלבנטי ליום 10.2.17, בשעה 00:44 לערך, עת זיהו השוטרים את השלשה ברכב, עבור במרדף שהתנהל וכלה במעצר השלשה.

ב"כ משיב 1 הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה באשר לעבירת הכניסה לארץ שלא כחוק, אך טענה כי אין ראיות באשר לכלל המיוחס למשיב באותו אישום. ב"כ המשיב הפנתה לכך כי אין כל ראיה ממשית המלמדת על כי משיב 1 נכח בכפר הרי"ף, בשעות הערב-קרי, בחלקו הראשון של מסכת האירועים. לדבריה קיים ניתוק ארוך של ציר הזמן, שכן חלקו השני של מסכת האירועים החל שעות רבות לאחר החלק הראשון (- על פי כתב האישום- כחמש עד שש שעות לערך).

ב"כ משיב 2 ציין כי לשיטתו לא קיימות ראיות לכאורה לחובת מרשו. בהתייחס לחלק הראשון, אין כל ראיה כי משיב 2 נכח בכפר הרי"ף. המשיב נתפס כמה שעות מאוחר יותר ברכבו של משיב 3, ולא נתפסו כל כלי פריצה, כפפות, כובע גרב וכיוצ"ב עליו. באשר לחלק השני, נטען כי המשיב ברח מן הרכב משום היותו שוהה בלתי חוקי. עוד נטען כי המשיב הוכה נמרצות ע"י השוטרים, ולא נפל לתעלה כנטען ע"י המבקשת.

לאחר שעיינתי בחומר הראיות, בדגש על יריעת המחלוקת בין הצדדים, אני מוצא לקבוע כדלקמן.

באשר לחלק הראשון, העבירות המיוחסות למשיבים הן קשירת קשר לפשע ו"נסיבות מחשידות בכוונת פריצה בצוותא".

סעיף 410 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, קובע כי מי שנמצא באחת מנסיבות אלה, דינו מאסר חמש שנים: מי המזוין בנשק או במכשיר פוגעני, בכוונה לפרוץ; מי המחזיק מכשיר המשמש לפריצה, בכוונה לבצע פשע; פניו רעולים או מושחרים, או שהוא מוסווה בדרך אחרת, בכוונה לבצע גניבה או פשע; ומי הנמצא בבנין בכוונה לבצע בו גניבה או פשע, ונקט אמצעים להסתיר את זהותו.

לא מצאתי קיומן של ראיות ישירות כלשהן, לביסוס האמור, באשר למי מן המשיבים. נדמה כי המבקשת מייחסת למשיבים את האמור, בשל שהותם יחד ברכבו של משיב 3, בנסיבות המעוררות חשד כי הייתה למשיבים כוונה לפרוץ לבתים, כמה שעות קודם לכן- קרי ראיות נסיבתיות, ככל שקיימות. בנסיבות אלה ממילא לא ניתן לקבוע קיומן של ראיות ישירות לקשירת קשר לפשע. ככלל, עבירת הקשר יכול ותילמד מראיות בדבר היוועדות מוקדמת בין הקושרים, כמו גם ניתנת להיות מוסקת ממעשים שאירעו לאחר קשירת הקשר, אשר יש בהם כדי ללמד על מה שקדם להם (ע"פ 3338/99 פקוביץ נ' מדינת ישראל, מיום 20.12.00). במכלול נסיבות העניין, האפשרות לפיה תילמד קשירת קשר כאמור כתוצאה משהות המבקשים ומשיב 3 ברכב, שעות לאחר שהייתם הלכאורית בכפר הרי"ף, נחזית כאפשרות

רחוקה.

אינני מתעלם כלל ועיקר מן הסתירות בין דברי המשיבים ומשיב 3 בחקירותיהם, אלא שכלל שעסקין בשקרי נאשמים אין הם יכולים ליצור "יש" ראיתי אלא רק לחזק תשתית ראיתית קיימת. אף לא די בחפצים שנתפסו בחזקתם ובתיאור החיצוני של הדמויות כדי לגרוע ממסקנתי בדבר חולשה ראיתית משמעותית בהקשר זה.

באשר לעבירות מושא החלק השני של אישום זה (עבירת השהייה, ההפרעה לשוטרי וההתנגדות למעצר) - קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים.

למעשה, ב"כ משיב 1 אף לא חלקה על האמור. ב"כ משיב 2 העלה טיעון עובדתי שכולו נוגע בשאלת מהימנות, שעניינה להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

לאור כל האמור אני מוצא לקבוע, באשר לשני המשיבים, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם באישום הראשון, בכל הנוגע לחלקה המאוחר של מסכת האירועים. עם זאת, בכל הנוגע לחלקו הראשון של מערך העובדות-קיימת חולשה ראיתית משמעותית ביותר.

4.2 קביעות באשר למשיב 3

משיב 3 (להלן: "המשיב") מואשם בהסעת תושב זר שלא כדין (2 עבירות) ובהפרעה לשוטרי.

ב"כ המשיב גרס כי אין המדובר בנסיבות בשתי הסעות, כי אם באחת, בשים לב לזהות המעורבים ולזהות הזמנים. לשיטתו, יש ראיות לכאורה להסעה המאוחרת (מושא החלק השני של האירועים, כמפורט מעלה), אך אין ראיות להסעה המוקדמת (מושא החלק הראשון), ואין ראיות להפרעה לשוטרי.

ב"כ המבקשת הסכימה כי עסקין בהסעה אחת בלבד, הבהירה כי כתב האישום יתוקן בהתאם, וטענה כי משכך מתייתר הצורך לדון בטיעוני הסניגור לעניין ההסעה המוקדמת.

הואיל וכך, לאור הסכמת הסניגור לקיום ראיות לכאורה בהתייחס ל"הסעה המאוחרת"- הרי שקיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירה "הסעת תושב זר שלא כדין".

עם זאת, אני מוצא לציין כי קיים טעם של ממש בטיעוני הסניגור ככל שהדבר נוגע לחולשה ראיתית מושא ההסעה המוקדמת.

באשר לעבירת ההפרעה לשוטרי- סבורני כי ככל שהיה מקום להאשים את המשיב בעבירה, בשל העולה לכאורה מדו"ח השוטרי ממנו, ראוי היה להאשימו, אם בכלל, בהתנגדות למעצר חוקי.

אכן, כטענת התביעה, עולה כי השוטרי ממנו ניגש לרכב בעודו מונע ולאחר שהמשיבים כבר יצאו מן הרכב. עם זאת טוען

השוטר כי לאחר שלא הצליח לפתוח את הדלת- שבר את חלון הנהג. הדבר לא צוין מפורשות אך סביר להניח כי המדובר היה בסדר פעולות מהיר ואף מהיר ביותר. השוטר מציין כי המשיב ניסה למנוע את מעצרו באמצעות ידיו ורגליו, וכי חשש שמא המשיב יסכן בהמשך נהיגתו את הנוכחים במקום.

עיון בדו"ח השוטר ממן מעלה אפשרות שמא, כטענת הסניגור, חרגה התנהגותו ממידת הצורך. עם זאת, בחר המשיב לשתוק בחקירותיו בכלל, וגם באשר לסוגיית המעצר. המדובר בסוגיית מהימנות שתידון בתיק העיקרי.

בנסיבות אלה סבורני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. הלבוש המשפטי הרלבנטי למעשיו בא בגדר התנגדות למעצר חוקי, אך משהתביעה בחרה בסעיף אישום קל יותר, אין להחמיר עימו. אותה התנגדות למעצר באה בגדר "הפרעה לשוטר".

משכך אני מוצא כי קיימות ראיות לכאורה לחובת משיב 3, בהתייחס למיוחס לו באישום היחיד בעניינו, הוא אישום 3.

5. סוף דבר

בהתייחס לכלל המיוחס למשיבים 1 ו- 2, בכלל האישומים זולת אישום 1, מצאתי כי מערך הראיות לחובת משיב 1 בעל עצמה גדולה יותר מזה הקיים ביחס למשיב 2. עם זאת, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם בכלל האישומים, זולת אישום 1.

בהתייחס למיוחס למשיבים 1 ו- 2 באישום הראשון, מצאתי כי קיימת חולשה משמעותית בהוכחת העבירות קשירת קשר לפשע ו"נסיבות מחשידות בכוונת פריצה בצוותא". עם זאת קיימות ראיות לכאורה להוכחת יתר העבירות שבאישום זה.

באשר למשיב 3, המואשם באישום הראשון בלבד, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 אפריל 2017, בהעדר
הצדדים.